

Joodsch model - 1931

schematiseren — omgekeerd. Hij begint niet uitvoerig, doch met de hoofdzaken; groote en lange lijnen omsluiten groote vlakken en de groote kleurplans worden niet meer dan onmisbaar is genuanceerd. Tevens treedt weer op wat reeds de eerste litho kenmerkte: een ongelijkmatige verdeling van de aandacht.

Vervolgens zien we de lijn meer en meer verdwijnen, het lijngevoel gewonnen worden uit nuances en tegenstellingen van de kleur. Maar plotseling kan een kop weer sterk „teekenachtig” worden geschilderd, gedeleerd worden. Het portretje van Teresina b.v. (1933). Wat we tevens zien is, hoe het fond van ietwat methodische ruimte-suggestie,

de eerste landschappen en stadsgezichten met expressionistisch vereenvoudigde vormen — leert hem de beschrijving samen te trekken in de omtrekken en de markantste lijnen van een kop. Het aspect is veel eenvoudiger, het portret indringender omdat er geen afleidingen van wat karakteristiek is meer voorkomen. Er is ook het gevoel voor de werking van het vlak ontstaan, de bouw van een kop wordt niet meer alleen-lineair doch ook als samenstel van vlakken ondernomen. De potloodteekening van een jongen Baskischen boer van 1923 is er een voorbeeld van. Ook van zekere harde bondigheden, die lang kenmerkend blijven, ook voor geschilderde portretten.

De ontwikkeling van het schilderen gaat in zekeren zin — en indien wij haar wat mogen

Martiniquaan - 1931

